

tiste Modstandere kunne sige, nei, man vil føle, at det er andre Grunde, som have været bestemmende. Jeg har for Resten den Tro, at det er saa langt fra, at man gavner — jeg vil gaa lige løs paa, hvad jeg tror spiller en væsentlig Rolle ved denne Leilighed — det er saa langt fra, at man gavner Sammenholdet i Benfere ved at skynde sig at udføre denne Forretning, at tværtimod — det er min bestemte Overbevisning — forinden man er kommen over disse Skær og er kommen til en rolig og saglig Forhandling, vil tværtimod inarere Spøghet af den indre Splid blive ved at hujere mellem Dem. Det kan vel være et Tegn paa Sammenhold, naar ærede Medlemmer i Dag eller i Morgen, efter hvad Flertallet har vedtaget, stemme paa en vis Maade, men tro De virkelig, at Enighed kommer til Stede derved? Nei, de Mange, som blive overstemte, og som ere nødte til, for at følge Trop i Partiet, at stemme paa en vis Maade, som ikke stemmer med deres eget Blik paa det Rigtige, føle sig ikke beroligede derved. Der vil ulme en Splid imellem dem, og man kan ikke komme væk fra denne Splid. Nei, lad os skyde de Spørgsmaal til Side og komme til en saglig Forhandling og vise, at det er ad den Vej, man naaer til, at det bliver praktisk uden Betydning at udføre den Slags Eksekutionsforretninger, som man har saa megen Lyst til. Hvis det paa den Maade kan lykkes at komme ud af Uføret og ind i normale Tilstande, vil jeg spaa Dem, at De ikke blot ville føle sig tilfredse i deres egen Bevidsthed, men ogsaa meget inderligere knyttede til hinanden og til Befolkningen rundt omkring i Landet. Det, som jeg vil sige til mine ærede Kolleger, hvis det kunde sømme sig for mig at give dem et Raad, vilde være, at de skulde lytte til, hvad deres egen Samvittighed siger dem, og ikke bryde sig om, hvad Her eller Boul maatte sige eller mene. De skulle ikke bryde sig om, hvorledes Sagen vil stille sig i Dieblisset eller i den allernærmeste Fremtid, men skue lidt længere ud i Fremtiden. Hver især skal ikke bryde sig om at komme til at staa maaste noget isoleret, ikke bryde sig om, at han kun har Saa med sig. Det er Noget, som jeg tror, at man som Politiker til sine Tider bør se bort fra. Den Mand er egentlig ikke

stiftet til at være aktiv Politiker, der viger tilbage for, naar hans Overbevisning kræver det, endog at staa ganske isoleret; han maa finde sig i at blive forladt, mistjendt, skudt til Side af dem, som han har arbejdet sammen med i længere Tid. Jeg for mit Vedkommende vil foregaa ærede Medlemmer med et godt Exempel. Jeg nærer ikke nogen Forventning om, at et Forslag af mig om at fremkalde en bedre Afgjørelsesmaade, vil vinde stor Billigelse i dette Dieblis. Selv om der maaste kunde være ikke saa Saa, som gjerne vilde følge mig, tror jeg aldeles ikke, at det sker. Jeg veed meget vel altsaa, at naar jeg stiller et Forslag, som stemmer med den Tanke, jeg udfastede i Gaar, udsætter jeg mig for, hvad man kalder at lide et politisk Nederlag; men jeg bryder mig ikke om det. Jeg gjør, hvad jeg anser for at være rigtigt, og raader, saa vidt det staar til mig, Andre til at følge. Vil man ikke, har jeg i alt Fald gjort min Pligt, og i Henhold til denne Betragtning vil jeg i Modfætning til, hvad jeg udtalte i Gaar, nu formelig stille Forslag om, at første Behandling af denne Sag skal standses, og at der skal ned sættes et Udvalg til at tage den nærmere under Overveielse.

Formanden (Høgskbro): Der er altsaa stillet det Forslag, at 1ste Behandling standses, og at Sagen overgives til et Udvalg. Det bliver da herom, at Forhandlingerne nu ville dreie sig. Jeg kan maaste forudsætte, at de Talere, som ere indtegnede, ogsaa ville have Ordet om denne Sag.

B. Holm: Jeg forudsætter, at naar man kommer ind paa en Dmtale af Spørgsmaalet om Standsningen, vil den høitærede Formand ikke forbyde os at udtale os om selve Forkastelsen. Grunden til, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet, er den, at hidtil er der ikke en Gnefte af Oppositionens Bønder, der har taget Ordet, og da jeg gaar ud fra, at det er Bønderne, som saadanne, der ere Flertallet i Oppositionen ude i Landet, om de end ikke ere i Flertal her i Thinget, tror jeg, at det maaste kunde være rigtigt, om der ogsaa fra vor Side kom en Udtalelse, hvoraf man se, hvorledes vi opfatte denne Sag. Vi have jo nu hørt det Foredrag, som det ærede Medlem for Viborg